

BUITEN

20^E JAARGANG N^O. 27.

ZATERDAG 3 JULI 1926.

Foto Denver Tour-Bureau.

UITZICHT VAN HET WILD CAT POINT IN DE DENVER NATIONAL PARKS
(AMERIKAANSCH ROTSGEBERGTE).

Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

UITZICHT VAN HET WILD CAT POINT IN DE DENVER NATIONAL PARKS (ILLUSTRATIE)	BLZ. 313
DE VINGER VAN HET NOODLOT, DOOR HEADON HILL (27)	BLZ. 314
MOET GROENTE „GEEL” ZIJN? DOOR J. J. F. SCHILT	BLZ. 315
ONTVANGEN BOEKEN	BLZ. 315
SARCOPHAGEN IN ARLES (SLOT) (GEÏLL.), DOOR THEO DE VEER	BLZ. 316—318
VAN EEN OUDEN HOORN, DOOR C. VISSER	BLZ. 318
DE REGGESTUW BIJ HANCATE (GEÏLL.), DOOR A. BRINK	BLZ. 319
IN DE OOGEN DER KINDEREN . . . (GEÏLL.), DOOR ANNIE VAN RHOON	BLZ. 320—323
DEENSCH BRIEVEN UIT VERRE LANDEN, IV, DOOR KNUD POULSEN	BLZ. 320
KONINGEN IN BALLINGSCHAP, DOOR CHARLES G. D. ROBERTS (23)	BLZ. 323
MOLEN BIJ HOOGERHEIDE (ILLUSTRATIE)	BLZ. 324

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.
 De uitgevers verzoeken beleefdijk dit blad te noemen als men naar aanleiding van eene advertentie, een aanvraag of een bestelling aan een adverteerder doet.

Afzonderlijke nummers: Prijs 40 cts.

DE VINGER VAN HET NOODLOT

door
HEADON HILL.

NADAT hij zich had overtuigd dat Mr. Colne buiten het bereik der aardse gerechtigheid was, zweeg Wagge omtrent de reden van Colne's zelfmoord. Een hoogere macht dan de zijne moest beslissen of de schuld van den hooggeplaatsten moordenaar aan het licht gebracht moest worden. Het was hem voldoende, dat de keten van bewijzen compleet was, ofschoon het wettelijk aangetoond moest worden — als Sally Grimes mocht sterven.

Een van Wommersley's assistenten was den dokter gaan halen. John Grimes boog zich over de bewusteloze gestalte van Sir Dudley. Kathleen en Alf stonden naast den detective en keken in de hel, waarin Mr. Colne was verdwenen.

„Hè, Grimes”, zei de inspecteur, „ik moet een magistraat hebben — om de getuigenis van je dochter op te nemen. Welke woont het dichtst hierbij?”

De houtvester antwoordde, dat de dokter, die reeds was gehaald, een magistraat was. Er was geen, die eerder hier kon zijn.

„Goed”, zei Wagge en hij liep naar den bewusteloozen baronet.

Kathleen was hem gevolgd en tikte den inspecteur op den schouder.

„Verlies hem niet uit het oog”, smeekte zij hem. „Hij heeft getracht Kapitein Slater en mij te vermoorden, wat een duidelijk bewijs is dat hij mijn broeder heeft gedood. U ziet, dat ik al dien tijd gelijk heb gehad, nietwaar?”

Een ongewone humor kwam in Wagge's koele oogen.

„Dat komt in orde, Miss”, zei hij. „De arme kerel kan niet wegloopen. Het zal tijd genoeg zijn om de geiten van de bokken in deze zaak te scheiden als wij allen ietwat gekalmeerd zijn. Wij zullen alles napluizen en ik ben zeker dat u en de kapitein heel wat hebben moeten lijden”.

„Lijden!” riep Norman uit. „Hij heeft ons gevangen gehouden, mij aan den ketting gelegd en heeft zijn best gedaan om ons levend te verbranden. Je gaat den schurk toch niet

verdedigen, Wagge? Eerlijk gezegd heb ik van het begin af je optreden in deze zaak gewantrouwd. Je hebt hem nooit behandeld als George Glenister's moordenaar”.

„Nog even geduld, mijnheer”, trachtte Wagge den opkomenden storm te bezweren. „Aan Miss Glenister's zeer natuurlijke dorst naar gerechtigheid zal voldaan worden, daarop geef ik u mijn woord. Heb nog een weinig geduld”.

Op dat oogenblik verscheen Hinkley met den veldwachter en een half dozijn landarbeiders. De vreugde van den ouden en een half dozijn landarbeiders. De vreugde van den ouden butler bij het vinden van zijn beminde vroegere meesteres, butler bij het vinden van zijn verdriet om Sir Dudley gezond en wel, was onbegrensd en zijn verdriet om Sir Dudley's toestand was niet minder oprecht. Even later verscheen ook de dokter. Sir Dudley werd op een draagbaar gelegd en naar de Grange gebracht onder toezicht van Hinkley. De detective nam den dokter terzijde.

„Er is nog een patiënt voor u in het huisje van den houtvester, mijnheer, maar ik heb u ook nodig als magistraat om haar getuigenis op te nemen, wanneer u dat geschikt vindt”, zei Wagge, zich aan hem voorstellend.

„Wat is er gaande — het geval van den neergevallen vinger?” vroeg de dokter begrijpend.

Wagge knikte en keerde zich om, teneinde de plannen van de slachtoffers van den baronet te vernemen. Kathleen, zonder hoed en met verscheurde kleren, toonde zich flink.

„Hinkley zal ons bedden in de Grange geven”, antwoordde zij. „En de knecht van Kapitein Slater, wien wij ons leven te danken hebben, gaat mee. Ik waarschuw u, inspecteur Wagge, dat u niet van mij af komt, voor mijn neef dood of in de gevangenis is — u of een andere detective”.

Wagge maakte een eerbiedige buiging.

„Ik zal met den dokter naar de Grange komen, zoodra wij hier klaar zijn, Miss”, zei hij. „Wij moeten kijken naar een patiënt in het boschwachtershuisje, maar wij zullen niet lang wegblijven”.

De molen was bijna geheel afgebrand, en Wagge en de dokter en Grimes liepen over het veld naar het huisje. Op den drempel stond Judith Grimes te klappertanden als een verschrikte aap.

„Wij hebben allemaal ongelijk gehad, John”, sprak zij sidderend. „Het was niet George, die haar op den slechten weg heeft gebracht, en het was ook niet Sir Dudley, die George heeft vermoord. Zij heeft mij alles ervan verteld”.

Zij schoven de kwaadaardige oude vrouw opzij en traden het vertrek binnen, waar „de lieveling der films”, zooals zij zich met voorliefde noemde, nog op de kanapee lag. Maar zij was den eersten schok reeds te boven.

„Dag, paatje!” riep zij uit, haar vader herkenkend. „Dag meneer de „stille”! En dag, dokter Wheatley! U herinnert je misschien nog wel het kindje, hè dokter? U wist niet dat u een film-ster hebt ingeënt toen u in mijn armpje hebt geprikt, hè?”

De dokter onderzocht haar en kwam glimlachend overeind.

„Niet nodig hier een officieele verklaring op te stellen”, zei hij. „Er zijn geen beenderen gebroken. Niets dan een paar builen en een hevige schok die onder zorgvuldige verpleging binnen eenige dagen voorbij zal zijn”.

Nadat hij den ouders zijn instructies had gegeven, nam de dokter Wagge onder den arm en samen verlieten zij het huisje.

„Arme Sally Grimes”, zei dokter Wheatley terwijl zij naar de Grange liepen. „Als kind was zij ijdel en eerzuchtig, maar ik geloof niet dat er werkelijke slechtheid in haar was”.

„Zij was misschien meer slachtoffer dan zondares”, erkende Wagge. „Zij was hier vanavond heel toevallig met dien filmtroep en zij had niets te maken met Sir Dudley's poging om zijn nicht en haar minnaar te vermoorden door den molen in brand te steken”.

Dokter Wheatley floot.

„U wil hiermee waarschijnlijk zeggen”, sprak hij, „dat Glenister Miss Kathleen's broer heeft vermoord — dat de geruchten omtrent hem waar zijn? Ik mocht den man nooit lijden”.

„Neen, dokter”, was het antwoord, „het geval is wat ingewikkelder. Het was niet de tegenwoordige baronet, die George Glenister heeft vermoord en ik betwijfel zeer of de wereld ooit den naam van George Glenister's moordenaar zal vernemen. Ik beloof u echter, dat u hem binnen een of twee uren zult hooren. Ik vermoed dat ik Miss Glenister op de hoogte moet brengen, voor zij naar bed gaat”, voegde hij er glimlachend bij, „als ik niet een paar klappen om mijn ooren wil hebben, en er is geen enkele reden waarom u niet erbij

tegenwoordig zoudt zijn. Gij, geneesheeren, kunt altijd een geheim bewaren".

Toen zij de Grange bereikten, werden zij door Hinkley ontvangen met het bericht, dat Sir Dudley naar zijn slaapkamer was gedragen en dat hij zijn bewustzijn nog niet had herkregen. De dokter ging onmiddellijk naar hem toe en Wagge werd naar de eetkamer gebracht, waar Kathleen en Norman een laat diner gebruikten. Alf Grinstead zat ook aan tafel, waar hij uitgenoodigd was te komen om zijn avonturen te vertellen. Kathleen was niet al te onvriendelijk tegen Wagge. Het speet haar misschien dat zij zoo grof tegen hem was opgetreden, nu zij haar triomf als zeker beschouwde; of zij wilde van hem de bekentenis hooren dat zij gelijk had gehad in haar conclusies omtrent Sir Dudley's schuld.

„Gaat u zitten, inspecteur, en eet wat mee", sprak zij vrolijk. „Ofschoon wij in de eerste plaats ons leven te danken hebben aan dezen dapperen man, getuigt uw aanwezigheid bij het eindspel dat gij het goede spoor hebt gevolgd. Het zal mij interesseeren te vernemen hoe u ertoe zijt gekomen".

Wagge ging zitten en sloeg zijn servet open.

„Het spoor, Miss?" zei hij droogjes. „O, nu begrijp ik wat u bedoelt — het feit dat u en Kapitein Slater in den molen waart".

„Ja, dat is tevens het spoor van den moordenaar van mijn broer", verklaarde Kathleen vinnig.

„Dat heeft Mr. Colne mij verteld", antwoordde Wagge.

„Hij was er gedurende mijn heele onderzoek van de zaak bijzonder op gesteld, Sir Dudley voor den moord op Mr. George Glenister veroordeeld te zien".

„Hoe edel van hem!" riep Kathleen uit. „En hij heeft waarschijnlijk zijn leven verloren door zijn trouw aan deze overtuiging".

Zij liet haar kin op haar hand rusten en bleef peinzend zitten.

„Hij had zeker de voorbereidselen voor onze ontvangst gezien en kwaad vermoeden gekregen", voegde zij erbij. „Het verbaast mij waarom hij niet eerder maatregelen heeft genomen".

Voor het oogenblik moest die kwestie onopgelost blijven. Dokter Wheatley kwam de kamer binnen om verslag uit te brengen aangaande zijn patient. De baronet was in zeer slechten toestand. Twee ribben waren gebroken en hij had vreeselijke brandwonden gekregen. Tot nu toe was er geen reden om te gelooven, dat hij niet zou herstellen, maar wat Wheatley het meest vreesde was de schok voor zijn zenuwgestel. Als hij bijkwam, zou hij waarschijnlijk krankzinnig zijn. De dokter was van meening, dat een zenuwspecialist erbij geroepen moest worden.

Kathleen was het met hem eens.

„Men kan een krankzinnige niet ophangen", sprak zij. „Wij moeten een specialist raadplegen zoo spoedig wij kunnen. Willoughby Melville is onze man. Hij kent ons allen en heeft hem al vroeger behandeld".

„Ik zal hem telefoneeren", zei Norman opstaande en de kamer uitgaande.

Hij was na eenige minuten terug met het bericht dat dokter Melville den volgenden morgen om tien uur op de Grange zou zijn. Hij had een drukken dag en kon dien avond niet meer naar buiten gaan. Hij zei dat hij toch niets kon doen voor Dudley zijn bewustzijn had herkregen.

„Hij wou weten of u hier was, Mr. Wagge", voegde Norman erbij. „Hij zei dat het hem genoeg deed, toen ik hem vertelde van uw aanwezigheid".

„Er is niemand, met wien ik liever consult zou houden", zei dokter Wheatley verheugd. „Melville is niet alleen een bekwaam geneesheer. Hij is een eerste klas psychiater. Als hij een minder hoogstaand man was geweest, zou hij waarschijnlijk zijn fortuin gemaakt hebben als gedachtenlezer of medium".

Wagge lachte grimmig.

„En wanneer", zei hij, „dokter Melville op een nog lagere rang stond, zou hij misschien zes pond per week verdiend hebben als detective-inspecteur van Scotland Yard — en iedere penny ervan zou wélverdiend wezen. Als ik mijn hoed op had, zou ik hem afnemen voor dokter Willoughby Melville. Hij is de eigenlijke detective geweest in deze zaak. Zonder zijn scherpzinnige aanwijzingen had ik ze nooit kunnen oplossen, maar ik zou in den loop des tijds ten grave zijn gedaald in het geloof, dat Sir Dudley Glenister zijn neef had vermoord".

(Wordt vervolgd).

Moet Groente „geel" zijn?

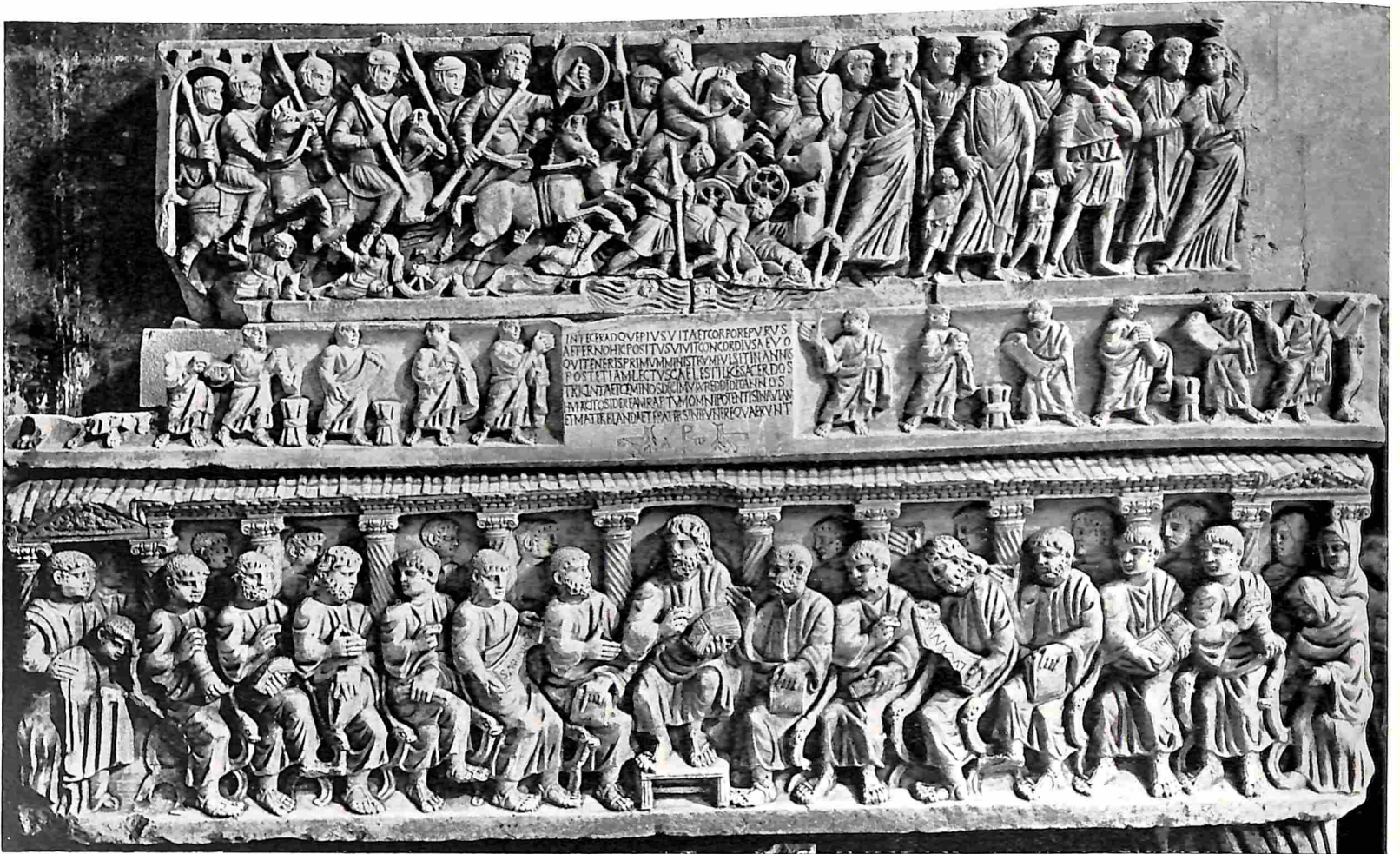
EEN EXPERIMENT.

DE tijd nadert weder met rassche schreden, waarin wij, gaande langs de tuinen der warmoeziers of hoventiers, de struiken andijvie „op gelid" zien staan. Bij dit op-gelid-staan blijft het echter niet. Ze moeten nóg een behandeling van de zijde des kweekers ondergaan en op een goeden keer zien wij ze met nauwkeurig-saamgebonden bladeren, hoogopgericht en stijfjes, daar staan als een wèlgedrild regiment, dat zoo juist het commando „geeft acht" van zijn kolonel te hooren kreeg. ☼ Het heeft mij altijd vreemd, ja zelfs onplezierig aangedaan, als ik die planten daar telken jare zag staan, het hart afgesloten voor de levenwekkende stralen der zon en in den laatsten tijd, waarin wij zoo veel hoorden van de voor het behoud van onze levenskrachten zoo onmisbare „vitaminen", is dit gevoel tot een waren tegenzin aangegroeid. Ik vroeg mij dan ook af, of het inderdaad noodig is om die groente aldus te behandelen, dat ze in haar vrijen groei wordt „geremd", of die binnenste, door den koper zoo begeerde „gele" bladeren inderdaad minder smakelijk zouden zijn als ze werd toegestaan hun natuurlijke kleur te verkrijgen. Zal de plant, die zich anders uit eigen-beweging zoo geheel voor het zonlicht openstelt, dit „indrinkt", bij dat samenbinden niet een kwijnend bestaan moeten gaan lijden en die gele bladeren, wijzen ze niet op een proces, dat maar al te veel gelijkt op een „afsterven"? Geven ze ons door hun kleur niet te kennen, dat hun bezit aan waardevolle sappen sterk achteruitgegaan is, daar die sappen zich uit de bladeren terugtrokken? ☼ Om zekerheid te verkrijgen besloot ik, een vorig seizoen, zèlf in mijn tuin een proef te nemen. Eenige rijen gelijksoortige andijvieplanten werden door mij op denzelfden dag uitgezet. De wasdom verliep voorspoedig en elke malsche regenbui die hem bevorderde, begroette ik met ingenomenheid want . . . zij bracht mij nader tot het einddoel van mijn experiment. ☼ Toen de groei zóóver gevorderd was, dat iedere warmoezier die zichzelf respecteerde, tot samenbinden zou zijn overgegaan, besloot ik slechts de helft van de planten die kunstbewerking te laten ondergaan en weldra stonden ze om en om: één stevig saamgebonden en één die in vrijheid gedresseerd werd. Laat ik er bijvoegen, dat mijn echtvriendin met wantrouwend blik de niet-saamgebonden exemplaren monsterde en mij tegenwierp: „Maar vent, die kunnen toch zóó niet „geel" worden!" ☼ Weder verstreek eenige tijd, waarin het goed welig tierde, d.w.z. de niet saamgebundene, die elken dag hun hart voor „de licht-en-leven-stralende" openstelden. Eindelijk was de eerste „oogstdag" aangebroken en wèlgemoed ontwortelde ik eenige frisch-groene struiken, die ik met een blij gezicht keuken-waarts bracht. „Zijn die voor de geit, meneer?" vroeg onze gediensstige. „Neen hoor, ze zijn voor ons zèlf, maak ze maar eens netjes schoon; zien ze er soms niet gezond uit?" ☼ Berustend werden mijn kweekelingen in ontvangst genomen, hoewel niet zonder de verzuchting: „k Ben blij, dat ik morgen tenminste mijn uitgaansdag heb". Mijn vrouw voegde er nog aan toe: „Ik zal er nog maar wat bijkoken voor het geval dat het eens niet meevalt . . ." ☼ Ten slotte was het lang-verbeide uur daar en kwam de schaal met „grasgroene andijvie", zooals ik ze smakend hoorde noemen, op tafel. Hoe ze smaakte? Wel overheerlijk en ze was minstens even malsch als de traditioneele „gele" die wij later nuttigden en als voedingsmiddel ongetwijfeld de meest-volwaardige van beide! „Zelfs" de vrouw des huizes moest toegeven, dat ze uiterst „consumabel" was! ☼ Sedert bleven mijn andijviestruiken immer gevrijwaard voor de gebruikelijke mishandeling en menige gast sprak er zijn verwondering over uit, dat het „malsch-zijn" van dit gewas blijkbaar niet noodzakelijkerwijze het gevolg behoefde te zijn van een kunstmatige inperkings zijner levenskrachten.

J. J. F. SCHILT

Ontvangen boeken.

Van de Algem. Nederl. Vereeniging voor Vreemdelingenverkeer ontvingen wij hare nieuwste uitgaven „How to see Holland" en „Olanda", met wetenswaardigheden en illustraties van ons land voor Engelsch-sprekenden en Italianen. Dezelfde Vereeniging zond ons eenige reclameplaten van Jos. Rovers, welke opwekken tot een bezoek aan ons land en zijn zeebadplaatsen. — „Hollanders, komt naar het water", door Herman de Man, met pentteekeningen van Dirk Nijland, is een buiten de opringerige reclamesfeer gehouden boekje, ons gezonden door de Reederij op de Lek. — De Uitgevers-Maatschappij „Kosmos", Amsterdam, en de N.V. Uitgevers-Maatschappij v/h fa. W. van Gorcum, Assen, zonden ons hare uitgaven: „Van Dag tot Dag in den tuin" door J. F. Ch. Dix, en „Het Dierenleven in onze bosschen" door M. de Koning, met 121 illustraties.

SARCOPHAGEN, GENOEMD: „JESUS EN DE 12 APOSTELN" EN „HET DOORTREKKEN VAN DE ROODE ZEE".
IN HET MIDDEN: DEKSEL DER „SARCOPHAAG VAN CONCORDIUS", WAAROP EEN TWAALFTAL FIGUREN,
GESCHEIDEN DOOR „VOLUMINA".
(MUSÉE LAPIDAIRE, ARLES).

SARCOPHAGEN IN ARLES.

(Slot).

GESPROKEN van epitaphia: — ziehier er een tweetal nog, hier uit het museum van Arles, welke ik de moeite van het overschrijven wel al bijzonder waard vond:

O dolor quanta lachrumae fecere sepulcrum
Jul. Lucinae quae vixit karissima matri
Flos aetatis hic jacet intus condita saxo
O utinam possit reparari spiritus ille
Ut sciret quantus dolor est.
Quae vixit ann. XXVII, m. X, die. XIII.
Jul. Parthenope infelix mater.

(O smart! wat al tranen rusten op het graf van Julia Lucina die hare moeder zoo dierbaar was. Deze jeugdige bloem ligt hier verborgen onder dezen steen. Waarom kan zij tot het leven niet wederkeeren, al was het maar om te zien welk eene droefenis haar heengaan liet. Zij was oud zevenentwintig jaar, tien maanden, dertien dagen. Julia Parthenope, haar ongelukkige moeder.)

☒ En het meer treffend nog:

Aeliae. Aelia [nae]
Littera qui nosti, lege casum et dole puellae.
Multi sarcophagum dicunt quod cons [umit artus];
Set conclusa decens apibus domus ist [a vocanda].
O nefas indignum! jacet hic praeclara puella.
Hoc plus quam dolor, rapta est speciosa puella.
Pervixit virgo, ubi jam matura placebat;
Nuptias indixit, gaudebant vota parentes.
Vixit enim ann. XVII et menses VII diesque XVIII
O felice' patrem qui non vidit tale' dolorem!
Haeret et infixio pectore volnus Dionysiadi matri,
Et junctam secum Geron pater tenet ipse puellam.

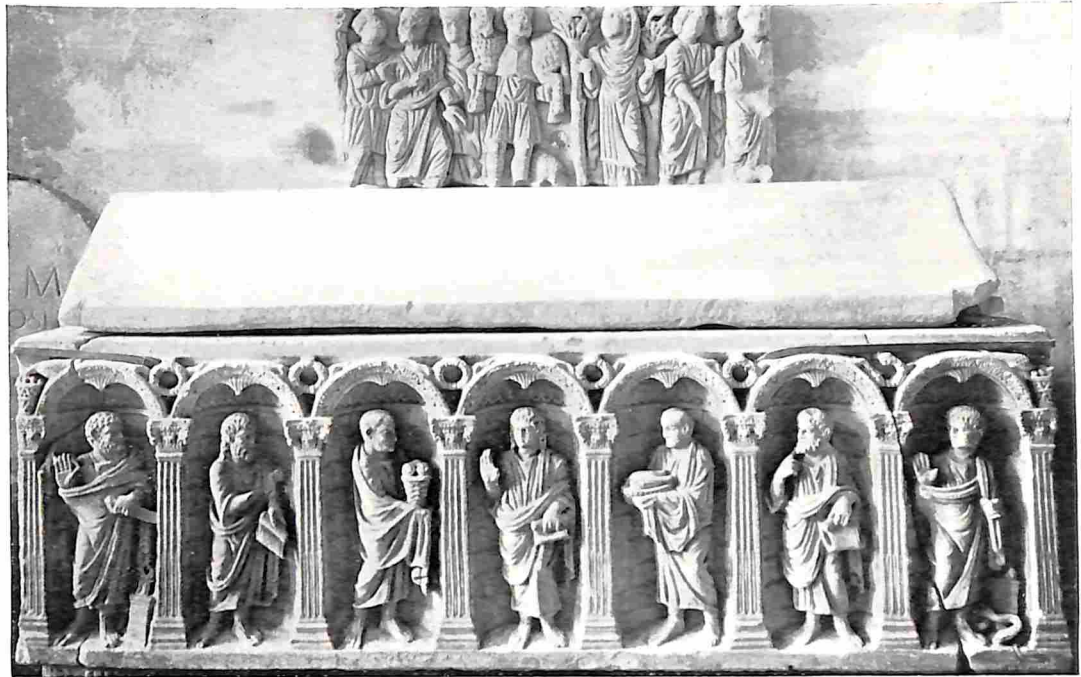
(Gij die lezen kunt, verneem het ongeval van dit jong meisje en ween. Een sarcophaag noemt men deze tombe die het vleesch verslindt. Maar deed men niet beter te spreken van een sierlijk verblijf voor de bijen? O ramp! O onrecht! hier ligt een buitengewoon jong meisje. Bovenmenselijk verdriet! zij is weggenomen geworden, dit mooie jonge meisje, toen zij, nog maagd, reeds bekoorde door den bloei harer jeugd. Haar huwelijk naderde; hare familie verheugde zich in dit vooruitzicht. Zij was inderdaad zeventien jaar, zeven maanden en achttien dagen! O gelukkig is haar vader, die dit schrikkelijk onheil niet beleefde. In haar doorboord hart behoudt hare moeder Dionysiade eene ongeneeslijke wonde, terwijl haar vader Geron voor eeuwig met haar is en haar alleen nu bezit.)

☒ Dit laatste grafschrift, in sierlijke letters gehouwen in eene marmere plaat, werd in de helft der vorige eeuw hier gevonden naast eene sarcophaag waarin twee kisten van lood, bevattende: de eene het skelet van een jong meisje, de andere dat van een grijsaard

☒ Een curieuze decoratie wel is die der sarcophaag welke men hier in het museum den naam van „Het Romeinsche huwelijk" heeft gegeven. Curieus namelijk in dit opzicht dat, terwijl die van de voorzijde dezer grafkist een puur heidensch karakter draagt, — de overledene wordt er voorgesteld, links: gedurende zijn leven, rechts: na zijn dood, door de mythologische tweelingbroeders Castor en Pollux, de lans in de hand, het paard bij den teugel, — men op de beide zijkanten van het monument onderwerpen aan het Evangelie ontleend, — waaronder de vermenigvuldiging der brooden, — vindt gebeld. Staan wij hier voor eene heidensarcophaag welke, naderhand door een christen gekocht, door dezen nog weer werd bijversierd? Ofwel, heeft men hier zonder gemoedsbezwaar maar eenvoudig terstond heidensche allegorieën en scènes uit de Schrift in één decoratie verenigd? ☒ De ark van Noach, Daniël in den leuwenkuil, de opstanding van Lazarus, Jonas en de walvisch, de wonderbare gezangen, Mozes slaande op de rots, Christus en de voetwassing der Apostelen, de geschiedenis van Suzanna, — ziedaar dan nu de sujetten op de vroegste christensarcophagen hier in Arles voornamelijk aangetroffen. En weet ge, ge vindt er in het Musée Lapidaire, onder deze laatste grafkisten, van de allereenvoudigst bewerkten tot de weelderigst met beeldhouwwerk versierden, ge ziet er van de simpele S-vormige cannelésculptuur. In waarheid, nooit zag ik een rijker, volmaakter gedecoreerde christensarcophagen bijvoorbeeld een drie, — hier thans de benamingen: „Christus met de stralenkroon", „de goede Herder", en „de Geboorte" dragende, — al wel in het bijzonder als schoone exempels van primitief christelijke grafkunst. Alle drie met strigilen versierd, toont ons de eerste nog daarbij de figuren van twee apostelen, met in het

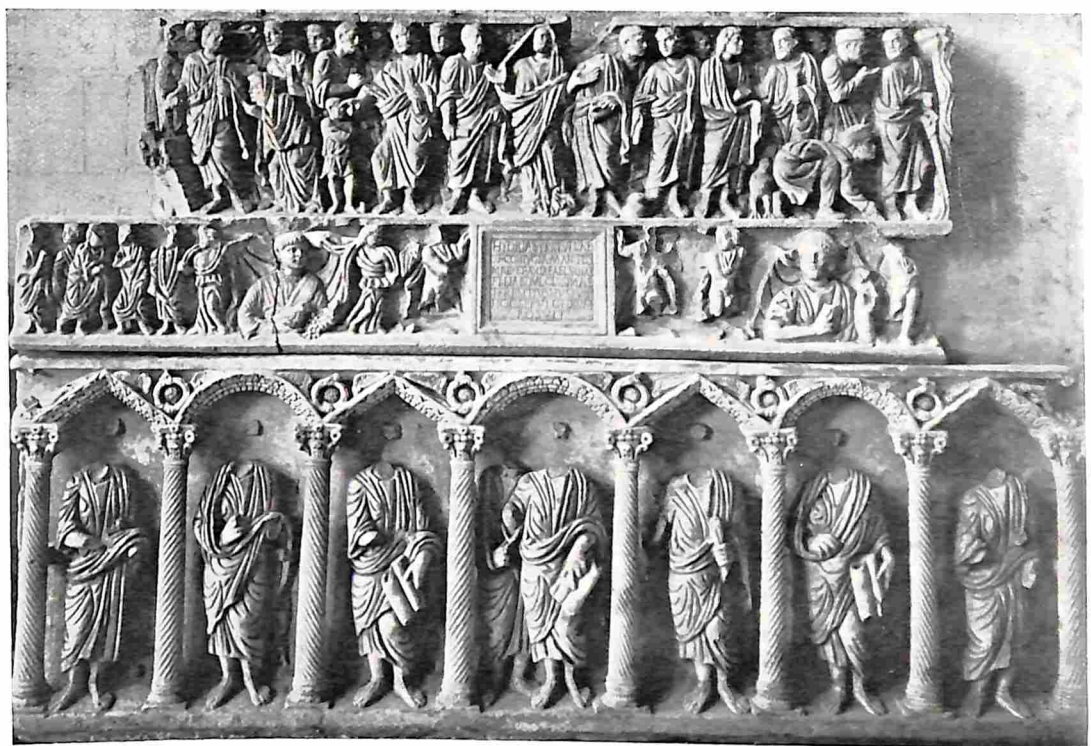
midden der voorzijde, op de eereplaats, een baardeloze Christus, den nimbus om het hoofd, een open boek in de hand en een rol „volumina” aan de voeten, — zien we op de tweede, in het midden een medaillon waarin een borstbeeld (dat van den afgestorvene, naar alle waarschijnlijkheid), links: eene gesluierde vrouw, eene heilige, terwijl ter rechterzijde, met een lam op de schouders, de goede Herder is voorgesteld, — en geeft ons de derde de „Geboorte” te aanschouwen, ziet ge er in het marmer, in het midden boven: het Kindeke in de krib, omringd door Maria, een herder, den os en den ezel, in het midden onder: de komst der drie wijzen uit het Oosten, terwijl aan de beide uiteinden zijn in beeld gebracht, links: Mozes (vergezeld van een volgeling), uit Gods hand de Tafelen der Wet ontvangend, en rechts: Abraham, op het punt Isaïc te offeren, wordt door de hand Gods daarvan teruggehouden (aan een boom terzijde ziet men een ram bij de horens opgehangen). ☒ „Ge vindt

de allereenvoudigst bewerkte in het museum, van de houwwerk versierden, ge ziet hier van haast enkel sobere S-vormige cannelure af, tot de meest voortreffelijke, nobelste sculptuur er op aangebracht”, — zoo schreef ik. Welnu, laat mij daar nog aan toevoegen dat het aantal „rijk” gedecoreerde grafkisten hier in het Musée Lapidaire waarlijk verrassend mag worden genoemd. Welk eene kostelijke, eerbiedwekkende verzameling toch! Zoo hebt ge er bijvoorbeeld een marmeren sarcophaag waarop men, tegen eene galerij van Ionische zuilen, Jezus en de twaalf apostelen heeft gebeeld, — waarop ge Christus, het Boek der Wet in de hand, op een hoogen zetel gezeten vindt, met ter rechter- en linkerzijde van Hem, op lagere zetels, Zijne leerlingen, terwijl op de beide uiterste hoeken een afgestorvene, begeleid door een heilige, in knielende houding voor Hem verschijnt, — een sarcophaag van groote schoonheid naast wondere rust. Waarna ge, op het voorstuk van eene er boven geplaatste tombe, een gansch ander sujet weer ontmoet, een sujet vol actie, vol woelig gebeuren ditmaal. Het is de sarcophaag „du Passage de la Mer Rouge”, welke ik bedoel, — een sarcophaag waarop „het doortrekken van de Roode zee” is gebeeld. Uit een soort van portiek ter linkerzijde komt hier een tal ruiters aangestormd, bereden krijgers met lans en schild gewapend, voorafgegaan door een aanvoerder op zijnen wagen, — een groep deze, welke er moet voorstellen: de Egyptische heirschaaar met den Pharaon aan het hoofd, de Hebreënen achtervolgend (drie liggende figuren, — twee vrouwen leunende ieder op een korf, en een man met eene roeispaan in den arm, — onderaan gebeeld, symboliseeren hier ietwat naïeflijk de plaats der handeling). In het midden aanschouwen wij het water der Roode zee dat, aangeraakt door Mozes’ wonderde staf, de ongelukkige krijgslieden en hunne dieren om het leven komen doet. Waarna de kunstenaar ons rechts de Hebreënen doet zien, — mannen en vrouwen en kinderen, met aan het hoofd der groep Mozes’ zuster, Maria, spelende op de tympanon. ☒ Geheel anders opgevat is er dan weer de decoratie der sierlijke, wit marmere sarcophagen „de la Multiplication des Pains” en „de Moïse”. Immers, hier vinden wij de versierde zijden ditmaal door een aantal Corinthische zuilen

SARCOPHAAG, GENOEMD: „DER BROODEN EN DER VISSCHEN”.
(MUSÉE LAPIDAIRE, ARLES)

in compartimenten verdeeld, met in elk vak een afzonderlijke, staande figuur gehouwen, — een rijk, majestueus, en toch in het minst niet overladen geheel dus vormend. Zoo telt er de voorkant van de sarcophaag „der Brooden en der Visschen” zeven gewelfde, schulpvormige nissen, door pilasters gescheiden, waarin wij duidelijk zien afgebeeld, uiterst links: de offerande van Abraham (de patriarch heeft hier een zwaard in de hand, terwijl aan zijne voeten een vlamme altaar en het slachtoffer zijn voorgesteld) uiterst rechts: Daniël en de Babylonische draak, en aan weerszijden van de Christusfiguur in het midden: een apostel, — de één met een korfje brooden, de ander met een schotel waarop twee vissen, — beiden de handen hier door den mantel omwikkeld als teeken van grooten eerbied. ☒ Ah! en dan het schoone, het somptueus bewerkte marmer van de sarcophaag „der Boomen” hier! . . . Welk een brok verrukkelijke, edele sculptuur is dat niet! . . . Ziet, ge treft er de versierde zijde ook hier wederom in zeven compartimenten verdeeld, — evenwel, in compartimenten welke ditmaal niet door zuilen

SARCOPHAAG, GENOEMD: „VAN MOZES”.
IN HET MIDDEN: DEKSEL DER SARCOPHAAG VAN HYDRIA TERTULLA EN HAAR DOCHTERTJE AELIANA (WAAROP DE BEIDE OVERLEDENEN „EN BUSTE” ZIJN AFGEBEELD). BOVEN: VOORSTUK EENER CHRISTEN-SARCOPHAAG, WAAROP EEN „ORANS”, EEN GESLUIERDE, STAANDE VROUWENFIGUUR, MET OPGEHEVEN ARMEN BIDDENDE.
(MUSÉE LAPIDAIRE, ARLES).

SARCOPHAAG, GENOEMD: „DER BOOMEN”.
(MUSÉE LAPIDAIRE, ARLES).

of pilasters, doch door uiterst sierlijke boomen van elkander gescheiden zijn. Hetgeen aan het geheel eene zekere, bevalige losheid, iets ongemeen gracieus' geeft. Dus vormt er in de versiering hier het gebladerte der boomen, — waar tusschen op enkele plaatsen geestig een vogel, een nestje met eiertjes, de kop van eene slang, — een aangesloten bovenrand welke bijzonder mooi, in hooge mate rijk er doet, staan in koele schaduw onder het loof de groepen, voorstellende hier de Wondere genezingen, het Mirakel van Kanaän, het Wonder der brooden en der visschen, en — tusschen twee figuren in het midden — een orans, een gesluerde vrouw, de handen opgeheven in vroom gebed.

☞ En zoo heb ik U wat er mij onder de talrijke heiden- en christensarcophagen hier in het Musée Lapidaire van Arles al zoo aan schoons op en aan belangwekkends en, hier en daar ook, aan vreemds opviel, dan wel in hoofdzaak nu genoemd.

THEO DE VEER.

VAN EEN OUDEN HOORN.

EENIGEN tijd geleden bedacht ik mij op eenmaal, waar toch wel de oude hoorn mocht zijn terechtgekomen, de hoorn, welks sonore toon des winters over de ijsvlakte schalde wanneer het gladde oppervlak van de bevroren vaarten en plassen oud en jong op de schaatsen bracht. Dat hij niet meer werd gebruikt, dat wist ik, maar dat hij nog wel hier of daar zou zijn te vinden, dat was even zeker. En jawel, hij wás er ook nog, op den zolder van een ouden boerendaggelder, tusschen allerlei rommel, daar lag hij al sedert jaren. ☞ Hoe gaarne had ik den ouden hoorn in mijn geboorteplaats gelaten! Toen ik mij evenwel bedacht hoe het straks gaan zou, wanneer zijn oude bezitter heen zou gaan en zijn kinderen of andere erven hem zouden hebben, menschen waarvan voor zulk een oud ding geenerlei piëteit viel te verwachten, toen oordeelde ik het maar beter mijn hoorn te koopen en ik weet niet wie er meer in zijn schik was, mijn oude werkman met de enkele guldens of ik met mijn allereenvoudigst muziekinstrument. ☞ Het valt werkelijk niet uit te maken, hoe oud de hoorn is. Hij kan even goed honderd als twee honderd jaar zijn, misschien zelfs ouder. Slijten doen ze niet en het materiaal zelf is welhaast onvergankelijk. Ik weet alleen, dat hij behoord heeft aan een buurman die in mijn kinderjaren reeds oud was en die hem van zijn vader geërfd had. Meer niet. Heeft hij te voren behoord aan „de bakker op den hoek?” Ik weet wel, dat in vroeger jaren — ouden van dagen herinneren het zich nog heel goed — de bakker van ons dorp op den hoorn blies, wanneer het brood uit den oven was gehaald. Het kon dan worden afgehaald. Rondbrengen deed de bakker het niet, het was brood, dat „opgemaakt” gebracht werd en dat hij voor enkele centen gaar bakte. 't Gebeurde soms, dat baldadigen den hoorn bliezen, lang voor het brood gereed was, dan kwamen de menschen voor niets en mopperden tegen den onschuldigen bakker. ☞ Het blazen op een hoorn is lang niet zoo gemakkelijk als men wel denken zou. Blaast men gewoon, dan komt er in het geheel geen geluid, men moet, het is eigenlijk niet te beschrijven, toeteren. Ik was het geheel verleerd, eerst na lang oefenen kwam er geluid, maar niet het ware. Mijn zoon heeft het, na stage oefening, er verder in gebracht. Die weet er thans den echten schallenden toon aan te ontlokken en 't moet mijn geburen wel schijnen of ik een koe te gast heb, zoo loeit

hij het geluid door mijn huis. ☞ Ik zeide het reeds, hoe het geluid van den hoorn onafscheidelijk verbonden was aan het ijsvermaak. En het is verwonderlijk dat men, hoort men weer dien klank, weer geheele soms lang vergeten tooneelen voor den geest ziet komen. Hoe we juichten, wanneer het voor het eerst in een winter vroom. We traptten met onze klompen op het ijs in de bijten, we probeerden een smalle sloot. Maar het middelpunt van ons aller belangstelling was toch „de Poel”, een vrij uitgestrekte veenplas bij ons dorp. Of die dicht lag, of er wakken in waren, of het ijs mooi was. En dan zag men, nadat het eenige nachten gevrozen had, op eens mannen op die ijsvlakte. Meestal met een slede, die zij voor alle zekerheid hadden medegenomen. Dan een enkele koene schaatsenrijder en spoedig ook stoven de ijsschuitjes over de plas. ☞ Weldra verscheen daarna een „tent” op het ijs. Is het noodig zoo'n tent te beschrijven? Kennen we allen niet het primitieve samenstel van stokken en rietmatten? De inventaris van de tenten, die op onze veenplas stonden, staat mij nog helder voor den geest. Een turfslede met wat hout en turf, een vuurpot waarop de „melk” werd gewarmd of gekookt. Een tafeltje waarop een rij kommen, een kistje sigaren, een bak of trommel met „dikke pieten” en waarop ook de lade met drie dobbelsteenen een plaatsje had gevonden. Een bank zonder leuning of een plank op twee tonnen of schragen en het geïmproviseerde restaurant was klaar om het publiek te ontvangen. ☞ „Melk” zei ik. In ieder geval was er melk in het brouwsel, dat onder dien naam werd verkocht. Maar ook veel, heel veel water, verder wat stroop en flink wat anijszaad. Het mengsel werd op den vuurpot welhaast tot het kookpunt verhit en zóó opgediend. Proeven deed men het dan eigenlijk niet, er waren twee smaken, die domineerden, die van het anijszaad en die van den rook van den vuurpot. Wat mag men ook voor één cent per kom verlangen? ☞ Van de „dikkepieten” herinner ik mij, dat ze, hoofdzakelijk uit rogge-meel, waren gebakken door den bakker van het dorp. Ook hierin was stroop en anijszaad niet vergeten. Als lekkernij misschien wat frisch, maar niettemin bij honderden à twee voor een cent verkocht. ☞ Het dobbelspel in de tafellade. Meestal dobbelden de kinderen met den tenthouder. Men bepaalde of men „onder de negen” of „boven de twaalf” zou werpen, betaalde een cent en gooide. Won men, dan mocht men voor drie centen uitzoeken, verloor men, dan was men natuurlijk zijn cent kwijt ten faveure van den tenthouder. ☞ Ik mag nu wel verklappen, dat deze voor de liefhebbers, en die waren er steeds, nog wel wat edelers te koop had dan een kommetje melk. Verdween hij achter de rietmat met een klant dankwam er uit den binnenzak van zijn oude duffelsche jas een flesch met geestrijke „klare” welke uit een glaasje zonder voet, een „diendertje”, werd toegediend en „ad fundum” genoten. Dit moest stiekum gebeuren, want er mocht op het ijs niet worden getapt bij gemis van „patent” of „vergunning”. ☞ Tot den tentinventaris behoorde eindelijk ook om de aandacht op zijn etablissement te vestigen. Steeds waren er echter anderen, die de kracht hunner longen op den ge, lezer, willen opmerken, dat dit niet bijzonder hygienisch malen, met de mouw van de jas werd afgeveegd eer een vol van den hoorn, dat we hardreden. Want duurde de winter

lang genoeg, dan werd er spoedig een hardrijderij georganiseerd. ☼ Veelal was dit een soort bedeeeling. Want niet werd er in hoofdzaak gereden om geldprijzen maar om etenswaren, turf of kleederen. En die werden geenszins door den winnaar behouden, althans niet door hen, die tot de beter gesitueerden behoorden. De armeren reden voor zich zelf, die het maar even doen kon koos zich een arm gezin of een ouden man of vrouw, aan wien het gewonnene ten deel viel. Het aantal prijzen was groot, in den regel won men wel wat en het was een ware vreugd dit aan zijn protegé te gaan brengen of te beloven. ☼ Hoe herinner ik mij het spijtgevoel, wanneer de grauwe lucht zich samenpakte, de koude week, en het slijpsel van de schaatsen niet langer wit bleef maar tot water versmolt. Hoe het ijs zwart werd en straks de regen neerdruppelde. De tent werd afgebroken en het ijs bleef verlaten achter als een beplaste, onbetrouwbare vlakke. Dan kreeg de hoorn een tijd van rust. ☼ In het najaar werd hij weder tot actie geroepen. Dan werd het koolzaad gedorscht, een werk dat onmiddellijk na het maaien op het land geschiedt en door een vrij groot aantal arbeiders wordt verricht. De hoorn door dan het werkvolk te samen voor de boterham of den borrel. Want het Schiedamsche nat speelde ook bij het zaaddorschen een niet te onderschatten rol. Gaf de boer zelf al een behoorlijken dronk aan de werklieden, kwam de boerin, wat een enkele maal gebeurde, ook eens naar het druk gedoe op het land kijken, met extra élan werd er dan een „bed" voor „de vrouw" gedorscht, een attentie die, zooals werd verwacht, met een kan jenever werd beloond. ☼ In onzen tijd is naar het schijnt voor den hoorn geen empooli meer. De tenten, zij zijn er nog wel maar niet meer zooals vroeger. 't Is niet langer anijsmelk, die op het ijs wordt geschonken. Chocolade verdrong het pittige zaad. Naar rook smaakt de melk ook niet meer, wat geenszins zulk een vooruitgang is als men wel denken zou. Bovendien betaalt men thans niet langer een cent voor een kom maar men moet tenminste een dubbeltje geven waarvoor de melk thans met kop en schotel wordt gediend. Weg zijn de goede, ouderwetsche „dikke pietten". Korstjes en biscuit namen hun plaats in. 't Dobbelen is verboden. Neen, de aardigheid is van de tenten af. Met de moderniseering van het „koek-en-zoopje" is de hoorn van het ijstooneel verdwenen. ☼ Ook het zaaddorschen gaat niet meer uit de hand als voorheen. De machine doet het thans, vlugger en misschien ook wel beter. Maar poëzie is er niet meer in. ☼ Ik heb den hoorn uit zijn vergetelheid gehaald en naar ik vast geloof, van den ondergang gered. Ik heb hem in mijn kamer als een kostelijke herinnering aan oude tijden. Later zal hij wel worden weggeschonken aan het een of andere museum waar hij in langdurige rust zijn vroegere glorie herdenken kan.

C. VISSER.

DE REGGESTUW BIJ HANCATE.

OF er veel „stuwen" in ons land zijn, is mij onbekend, maar zoo niet, dan is het een reden te meer de enkele, die er zijn, eens te gaan zien. Interessant is het zeker, en loonend wordt de tocht, als de omgeving bovendien veel natuurschoon biedt. ☼

Foto J. Kok.

DE BOVENKANT DER REGGESTUW.

Hancate, eigenlijk nog minder dan een gehuchtje, ligt halfweg Ommen-Hellendoorn, daar waar de grintweg het Overijselsch kanaal snijdt. Wie Ommen en Hellendoorn kent, weet hoe mooi het er is, juist omdat er nog zoo weinig cultuur is. Maar ik vermoed, dat het meerendeel van de honderden toeristen zich niet bewust zijn, welk ideaal plekje ze rechts of „links" laten liggen, wanneer ze genoemden grintweg nemen. En ik zou ieder, die er toe in de gelegenheid is, dringend willen aanraden, eens even van den koers af te wijken. Wie van Ommen komt, slaat voor de brug linksaf en heeft dan in weinige oogenblikken de stuw bereikt en — men zal geen spijt hebben van zijn oponthoud. ☼ Een van hout opgetrokken woonhuis, op een hoogte gelegen, omgeven door heerlijk, lommerrijk geboomte en struikgewas (bij de boomen is nog een bijzonderheid voor ons land, n.l. een Canadeesche den of kurkboom) en daarbij het door de stuw neerbruisende water, dat vooral in regenrijke zomers door de groote massa een donderend geraas maakt. Wie te voet of per fiets is, kan over de stuw z'n tocht voortzetten naar het zoo rustig gelegen dorpje den Ham. ☼ De afbeelding hi rboven met het pontbruggetje geeft den bovenkant (of zuidzij) weer. Aan den horizon de (voor ons land) indrukwekkende Lemelerberg. De andere af-

Foto J. Kok.

DE BENEDENKANT DER REGGESTUW.

beelding geeft den benedenkant (of noordzij) van de stuw. ☼ Gedurende eenige zomers reeds kom ik er in de vakantie enkele malen en telkens weer word ik getroffen door de liefelijke schoonheid van dit zoo weinig bekende plekje. A. BRINK.

In de oogen der kinderen

Drie kleine kleutertjes,
Die zaten op een hek
Boven op 'n hek
Op een warmen dag in September.

MAAR klein Ineke is in Mei geboren, „im wunderschönen Monat Mai, als alle Knospen springen”. En ze kan haar verwondering maar niet op, 't Meikindje, dat op een heuschen stralenden Meidag voor het eerst in de wereld rondkeek. Heerlijk vindt ze 't, met glanzende oogen ziet ze in het rond, daar fladdert een vliedertje, bewegend licht, daar flikkeren zonnevonken op feloranje bloem. Wat is 't, wat is 't toch allemaal, dat Ineke maakt tot een blij sterk kindje. Nog aanvaardt ze alles, wat tot haar komt, niets vragend, alles wetend.

☼ II. Hoera, daar is oom Hans, hoera! En Ritel vergeet heelemaal, dat moeder bezig is haar te poedelen, dat haar kleertjes op den stoel voor het raam liggen Want oom Hans is er, oom Hans, die zoo fijn speelt, die zoo grappig kan vertellen en . . . die altijd wat erg leuks of wat erg lekkers meebrengt. Ja hoor, 't is er weer. En Ritel heeft alle aandacht voor het pakje met een glanzend zilverkoordje vastgebonden. 't Zit erg vast, 't kan haast niet los. Ze zet haar tandjes in haar onderlip; nu is er niets meer, wat nog eenig belang voor haar heeft, alleen het pakje, het wonder, geheimzinnige pakje van oom Hans.

☼ III. „Wat lacht ze leuk hè, ze lacht zelf mee!” glundert mijn jongen. „Net Keesje, vin je niet?” Ja, net Keesje, die alle wereldraadsels zonder aarzeling oplost. Is zijn bal weg, Keesje lacht, want hij komt stellig wel terug. Is de bal terug, „zie je wel”, lacht Keesje, blijft de bal weg, „wel jammer, maar,” lacht Keesje, „nu heeft 'n ander kindje hem 'tuurlijk gevonne!” Schijnt de zon en mag hij buiten spelen, Keesje lacht, stortregent 't, Keesje lacht, want „nou, dan speel ik met de blokken!”

Foto Veres.

JUFFERTJE „SECUUR”.

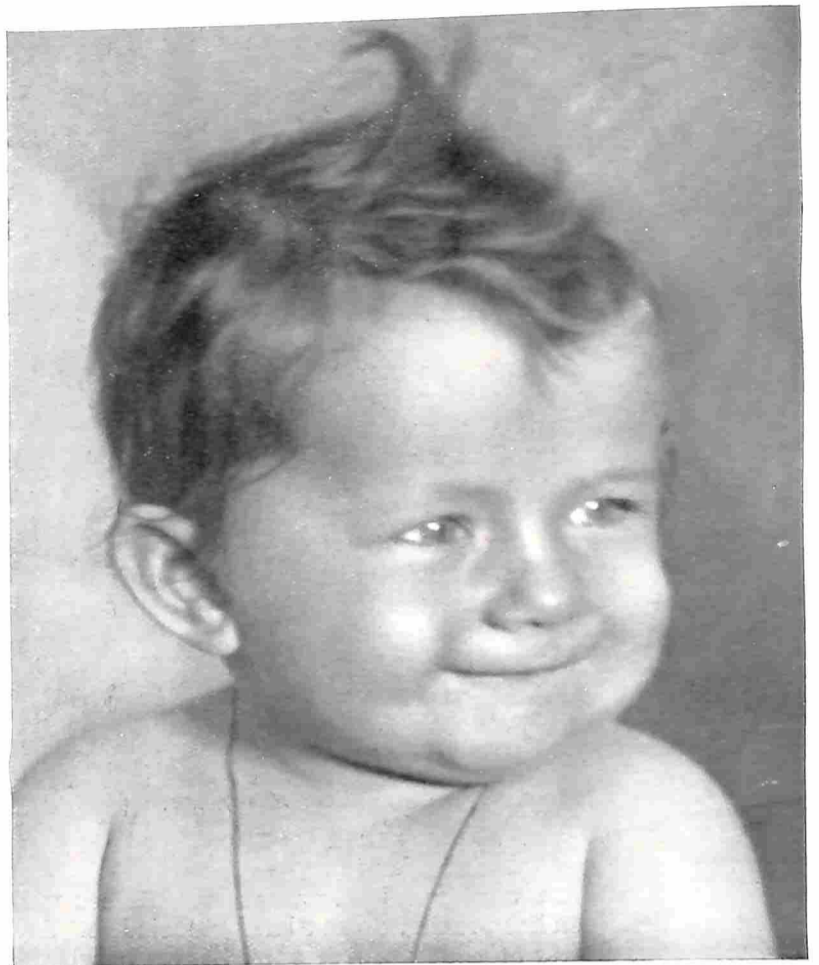

Foto Veres.

NET KEESJE.

☼ IV. Ze is nou nog 'n klein meisje met een lachend snuitje en glanzende oogen. Maar ik vrees, ik vrees, als ik naar haar haartjes en haar kinnetje kijk en vooral als ik kijk naar haar oorknopjes! Boekdeelen spreken die oorknopjes, een heel opvoedkundig — of niet-opvoedkundig systeem zit aan die knopjes vast. Ze wordt vast met groene zeep gewasschen en ik vrees, dat er in huis overmatig veel zeep wordt gebruikt. En ik zie gesteven jurkjes en in de toekomst, in de verre toekomst, glad-weggekamde haren en een aangekweekte vrees voor alles, wat het leven blij en gemakkelijk te leven maakt. Maar misschien, misschien is er hoop Want een lachend gezicht en glanzende oogen!

☼ V. Marjorie, society-woman. Alles aan je is vreugde, alles aan je is schaterend geluk. Je wordt bemind en gekoesterd en je aanvaardt 't vanzelfsprekend. Zooals je je heele leven koestering en liefde vanzelfsprekend zult aanvaarden en ze zult ontdekken, waar niemand ze zou hebben gedacht. Een kostelijke gave kreeg je mee op je weg over de aarde: een heerlijk kind Gods ben je. Blijf 't je leven lang.

☼ VI. Hij weet 't, hij weet alles. Niets is verborgen, alles heeft hij doorvorscht, grondig, empirisch. „Er was eens” bestaat niet voor hem. Hoe kun je dat nou gelooven! En haast zou hij schamper hebben gelachen, als hij daaraan al toe was. Maar 'n heel klein beetje heeft hij nog overgehouden in zijn zieltje van de manestraal, waarlangs hij naar de aarde gleeed, vijf jaar geleden. Vast en zeker wordt hij nog eens in zijn leven kruidenier of professor. Daartusschen bestaat voor hem geen mogelijkheid.

☼ We leven in de eeuw van het kind: laten we niet al te zeer vergeten, dat de groote menschen ook eenmaal kinderen waren, kinderen als zij, wier beeld ik U toonde. En misschien vinden we dan in onze eigen en anderer ziel nog een sprankje van het hemelsche licht, dat ons toestraalt uit de oogen van hen, die nu wordende menschen zijn. ANNIE VAN RHOON.

Deensche brieven uit verre landen.

IV.

ANTIPODISCH VOORJAAR.

„DE Deensche regen” — daar is opgescholden in poëzie en in proza, natuurlijk meestal door menschen, die nog nooit een voet buiten Denemarken gezet hebben. Denen, die gedoemd geweest zijn drie keer vijf

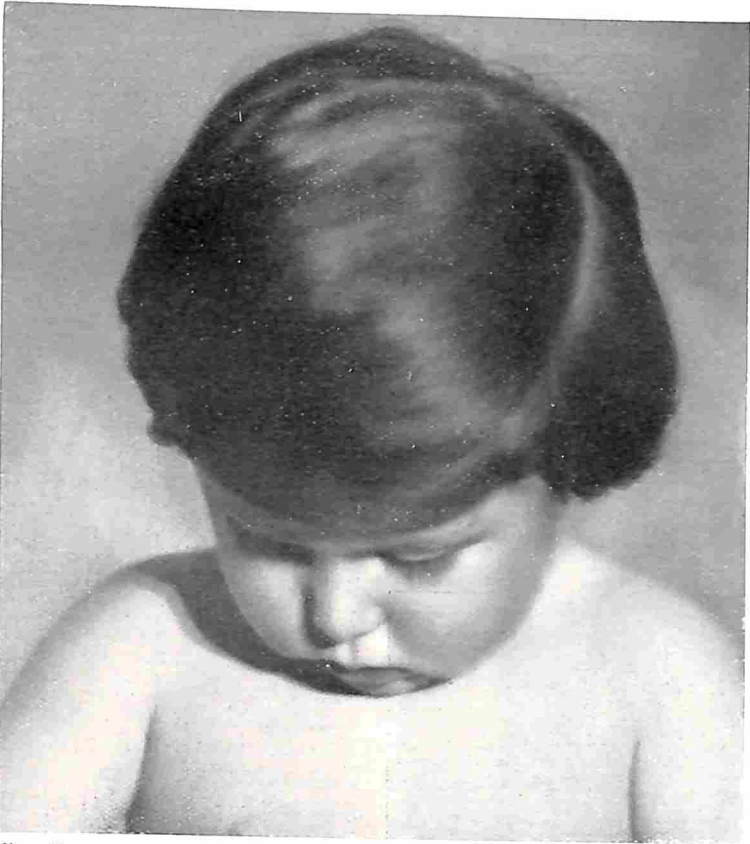

Foto Veres.

RITEL.

dagen in Bergen te zijn, waar het 68 c.M. per jaar regent (tegen de onnoozele 20 c.M. van Kopenhagen en de onnoozele 27 van Westjutland), of Denen, die gestraft zijn met een verblijf in de tropische of subtropische streken hier aan den anderen kant van den aardbol, waar men ongeveer allen regen dien men hebben moet, ineens en in één tijd van het jaar op zijn hoofd krijgt, deze weinige uitverkoren Denen zouden allen als één man zeggen: „Eere zij den Deenschen regen, die in al zijn Deensche goedmoedigheid zoo ongeveer gelijkelijk over het heele jaar verdeeld neervalt”. ☼ Hier in de antipodische streken valt er onophoudelijk regen vier tot vijf maanden lang, van April tot in September. Als de regen begint, begroeten wij hem met gejuich. Want maand aan maand hebben we gezocht onder zon en droogte. Het gras is verschroeid, de bladen van de boomen krullen op van de warmte en ritselen als papier. In den grond komen spleten, de rivieren drogen uit, stofstormen waaien van den morgen tot den avond over het land, al wat leeft snakt naar adem. ☼ Dan komt op een goeden dag in April de regen! Een kleine kwaadaardige wolk komt boven de bergen in het Noorden te zien, teerblauw en ontstoken. Een paar bliksemflitsen vonken uit de wolk, het rommelt in de bergen, en in een oogwenk breidt de wolk zich uit, en de geheele hemel krijgt een loodgrauwe kleur als van een griffel. Een paar korte windvlagen gaan er door het dal, en alles wordt weer doodstil, rust als in vrome aandacht en zoete verwachting. Ja, en dan vallen de eerste druppels, groot en wijd uit elkaar de eerste seconden, maar weldra „wordt er aan het touwtje getrokken” met alle kracht, en het stroomt naar beneden. ☼ O, wat genieten we daarvan! De boomen schudden heen en weer, zwaaien en mompelen, de palmen slaan hun bladen uit, die plotseling blank en glimmend worden, het vee loopt rond, en wij menschen stormen naar buiten, „alle man aan dek”, en houden onze gele gezichten omhoog in het gezegende water. Met neusgaten opengespalpt als de kluisgaten aan den voorsteeven van een schip snuiven wij den heerlijken geur in van het stof van de wegen, dat met water vermengd wordt, wij genieten van het geluid van lekkende dakgoten, het geklok in de afvoerbuizen, het gekletter tegen de ruiten, het suizend neervallen van den regen — al het stroomende, het water, het water, en wij gedragen ons even onbeheerscht en dwaas als badende dames. ☼ De eerste regendag! Ja, het is niet te veel gezegd, dat er op dien dag allerlei wonderen hier in ons kleine bergdorp gebeuren. Het vorige jaar verzoenden twee doods vijanden, die in acht jaar niet tegen elkaar gesproken hadden, zich met elkaar en werden weer de beste vrienden op den eersten regendag, en van het jaar, ja, het is bijna niet te gelooven, van het jaar op den eersten regendag gaf de Chineesche koopman van het dorp, Ah Ling, in zijn vreugde over den regen, den Mr. Micawber van de stad, een

zekeren Mr. Fitzgibborns, crediet voor twee pond boter en een half pond tabak. Ja, laat mij er toch als een voorzichtige Herodotus bijvoegen, dat ik dit laatste slechts van hooren zeggen heb. ☼ Maar ach, de vreugde over den regen duurt, als alle vreugden, slechts kort. Dag aan dag, week aan week, — zonder ophouden stroomt de regen neer. De Australische daken zijn van gegolfd blik, en het eeuwige gekletter van den regen op dat blik is niet om uit te houden. Het is alsof alle koeien van de wereld op zolder gemolken werden, of, alsof men zich bevond in een reusachtige stortbadinrichting. De laatste indruk wordt als het ware nog meer *levend*, als het langzamerhand begint in te regenen en het ook op je bed regent. *Dan* heeft men vreemde droomen; men droomt, dat men weer een heel kleine, heel lieve jongen is, maar een die een ongelukje heeft. Men droomt van een zeilen onderlegger en ziet in zijn slaap het zacht verwijtend gezicht van zijn oude, goedgehartige kindermeisje. ☼ Regen, regen, dag aan dag, poes en schimmel groeit lustig in alle hoeken van de kamer, op je koffers en boeken, en je sleutels roesten rood in je zak. Mijn vroeger zoo glimmende schoenen staan tegen den muur en zien kopergroen als de spits van de Petri-kerk in Kopenhagen. De vochtigheid is zoo intens, dat men zich scheren kan zonder zich in te zeepen. De kruisbes-haren op iemands kin zijn doortrokken met water, ze zijn zacht en week. De haat tegen water en nattigheid bereikt langzamerhand zulk een hoogte, dat men slechts met overwinning van zichzelf en met een boezen blik naar zijn waschkom kan gaan. ☼ Regen, onophoudelijk regen. De rivieren treden buiten hun oevers, en er komen overstromingen; huizen, bruggen en vee wordt weggespoeld; oudere dames ziet men ootmoedig in de lagunen drijven op eettafels en schuurdeuren, hun spaarbankboekjes en kanarievogelkooien in den arm gekneld. Menschen en vee verdrinken, de postwagens zitten vast, de telegraafpalen worden weggespoeld — kortom: de zondvloed. ☼ Waarheid bovenal — het kan gebeuren, dat de zon er tusschen in weer een dag of drie, vier achtereen schijnt, en dan is alles heel goed, zomerachtig en warm. Dan lachen de altijd groene rubberbosschen en de altijd bloeiende tuinen, en 's avonds hangt onze Lieve Heer de maan aan den hemel en slaat hij den hemel vol gouden spijkers, en de jonge meisjes lachen op de wegen in haar witte

Foto Veres.

KLEIN INEKE.

japonnetjes — ach ja, maar den volgenden dag regent het weer, en het regent dan weer voor weken. ☼ Nu, maar nu is het voorbij, de regentijd is afgelopen, het is weer voorjaar, stralend, splinternieuw voorjaar. Lieve menschen, wat is het hier mooi! Van mijn bed uit — ja want natuurlijk is een blanke rheumatisch en ziek van alle narigheden van den regentijd — van mijn bed uit kan ik over het dal naar de bergen kijken. Ik hoorde de knechts van morgen in de stallen elkaar uitschelden. Hoe is het mogelijk, dat menschen elkaar een kwaad woord kunnen toevoegen, als alles zoo licht en mooi is als vandaag? O ja, wij menschen hebben daar een handje van, van een leelijk gezicht zetten, brommen en uit ons humeur zijn. Kijk liever naar de dieren! Die zijn blij vandaag — rustig gelukkig. Zij loopen in den zonneschijn te eten, er is eten genoeg, en ze hebben allen jongen. ☼ Boven in de bergen tingelen de klokken van de koeien en kalveren, en de pasgeboren lammeren liggen als kleine kussens in de weiden langs de rivieren en kijken omhoog naar de wolkjes aan den hemel, die op hen gelijken. Hun moeders grazen breed en moederlijk en gelukkig temidden van hen.

En de geiten — ja, o Catullus en Tibullus — ik houd het meest van de geiten en de kleine geitjes met de zich als knoppen vertoonende horens. Wat zijn die geitebokjes bewegelijk, hoe uitgelaten springen ze op hun kleine, heel kleine hoeven over den veerenden grond, en wat zijn ze allersnoezigst lief, als ze met kleine krachtige rukjes, die hun klokjes aan het tingelen brengen, bij hun waardige, geduldige moeders zuigen. Hun kleine staartjes trillen als waren ze van elastiek, terwijl ze drinken. ☼ Ik hoorde de knechts van morgen in de stallen elkaar uitschelden, ja maar dat was dan ook voordat de dag goed begonnen was. Nu is alles zoo mooi, en al wat leven heeft is vroolijk en in een goede stemming. Zelfs de Chinese koopman, die anders zoo eigenaardige en brommige kerel, is buiten zijn winkel gekomen, hij geniet van den zonneschijn en ziet er vriendelijk uit, maar heel dromerig. Hij droomt zeker van het voorjaar in China, van den tijd, toen hij als kleine jongen met zijn broertjes en zusjes rustig aan het spelen was en papieren schepen op de gele wateren van den Jangtsekiang zette of vliegers liet opgaan boven

de rijstmoerassen. — Het is niet heet, alleen maar zacht en lekker warm, 74° Fahrenheit of 23° Celsius. De hemel is zoo grondeloos blauw, alles is groen en frisch, alles staat in bloei, de aarde brengt een overvloed voort. ☼ De menschen hebben het zoo druk in de tuinen! De grasvelden worden gemaaid, en de hekken worden wit geverfd. Als er een tochtje van wind langs mijn raam strijkt, brengt dat het geluid mee van zeisen, die aangescherpt worden, en de lucht van nieuwe verf. Een geluid en een lucht, die mij meer dan alles aan zomer doen denken. Aan alle hekken steken ruwe plankjes uit, en op elk van die plankjes staat met grooté plompe krijtletters „geverfd”, net als bij ons in Denemarken, als het Mei is, op de villawegen in Frederiksberg. ☼ Zomer, zomer! De zon brandt blaren op de nieuwe verf, en wat kraaien de hanen van de verafgelegen hoeven! Dekens en dekbedden, die liggen te luchten, teekenen zich als blauwe en roode bloemplekken tot ver in de bergen af rondom de kleine witte huizen, die als een handvol krijtstompjes tusschen de rotsen gestrooid liggen. ☼ Nu strijkt de wind weer voorbij en doet tot mijn oor het eigenaardige krassende geluid doordringen van het hanteeren van bloempotten. Er wordt uitgeplant en overgeplant. Ik kan

het hooren, maar niet zien. De heggen zijn te hoog, — ach, maar ik weet best, hoe de inhoud van een bloempot er uitziet, als men dien omkeert: als een soort pudding met een kanten kleedje van kleine, fijne, witte wortels er over heen. ☼ Neen, maar wat ik wèl zien kan, dat zijn de jonge meisjes, die, in wit en rose gekleed, zich over de balkons heenbuigen en de rozen opbinden. Zij houden het lange, gele bindgaren tusschen de lippen, en de wind doet het al spelend omhoogdwarrelen. Zij zien er zoo lief uit, de jonge meisjes, als ze daar zoo staan en haar zusters, de jonge rozen, vastmaken waar die zelf niet bij kunnen. ☼ De kleine kinderen zijn ook naar buiten gekomen, kan ik zien. Zij zitten op het door de zon gewarmde grint van de tuinpaden en spelen zoo aandachtig met hun kleine emmertjes en houten lepeltjes en al dat andere kleine gerei, waarvan ze zooveel houden. Soms slaan ze met kleine dikke armpjes naar de zomersch gonzende bijen, die om hen heen zwermen. Zij begrijpen de bijen niet, en de bijen begrijpen hen niet. De bijen gelooven immers, dat de kleine roode wangen en het gele haar bloemen zijn — bloemen als al het andere roode en gele,

dat rondom in de bloembedden en de struiken prijkt. ☼ Ach, daar rijdt de jonge mijn-ingenieur met zijn geweer en zijn hond uit, hij gaat op de kangoeroejacht, de bergen in. Van het jaar kan ik niet met hem meegaan. Nu ja, de kangoeroe's — neen, het zijn de paddestoelen, de prachtige en vreemde paddestoelen van de Australische bosschen, waarnaar ik verlang. De bosschen in Australië hebben bijna geen bloemen, maar nu in dezen tijd hebben zij hun overdadige paddestoelenpracht. Alle vormen en alle kleuren zijn vertegenwoordigd. De paddestoelen kunnen groot als moeder- vlekken in het gras liggen, vochtig en bloedig als open kankerwonden, giftig groen en bedorven er uit zien als de ingewanden van een halfvergane krab — ja, maar er zijn er ook die fijngevormd zijn en schitterend lakrood, gevlekt als panters, gestreept als fijne stoffen of zoo teer bleekblauw als het schrijfpapier van onze overgrootmoeders. ☼ Onder de groote varens, die juist nu hun nieuwe loten uitzenden, opgerold in spiralen als lange groene vioolhalzen, groeit een kleine blauwe paddestoelens- soort, heel klein en als een blauw kinderhoedje op een pin, maar zoo klein en zoo

Foto Veres.

DE „PROF”.

ongelooflijk blauw. ☼ Nu komen de kinderen uit school. De meisjes slaan met hun schooltasschen heen en weer of binden kransen van de blauwbloemige ranken van de sarsaparilla. De jongens spelen met gekleurde knikkers op de roode wegen, gooien met steenen naar de zacht fluitende papegaaien of met een stok naar de vruchtboomen van den Italiaanschen klermaker. Ik weet heel goed, waar ze naar gooien. De gouden huid van twee vergeten citroenen schittert in het donkere loover — en op die twee onnoozele citroenen is het gemunt. Ik denk onwillekeurig aan mijn eigen jeugd en mijn eigen Graaf-Moltke-pereboom — ach, dat men al zoo lang in de wereld heeft rondgelopen! ☼ Nu gaat de zon schuil achter de bergen. De bergtoppen gloeien een tijdje, alsof ze bekleed waren met bloeiende hei, maar weldra liggen ze met een donker, ernstig profiel. De hemel heeft alle mogelijke kleuren, over de bergtoppen is hij meloenkleurig en boven mijn hoofd blauwgroen als een spreekwenei. Maar alle kleuren verbleeken spoedig. De eerste sterren schitteren, de duisternis neemt toe, en weldra staat de volle maan als een gouden, gladafgeslepen munt boven de berggruggen. ☼ De nacht is zacht en helder door het maanlicht. Er zijn lichtjes te zien in de bergen, dat zijn de

schaapherders en goudgravers, die naar beneden komen. Het is Zaterdagavond, en er wordt gedanst op het groote plein onder de pepermuntboomen. Er wordt al gespeeld, ik hoor de fluiten, de vlugge, dunne tonen van de mandolines en een hoorn verweg in de bergen. ☼ De boomgaarden liggen wit en bleekrood en slapen, begoten door maanlicht. Maar zoo nu en dan strijkt de wind over ze heen en blaast de bloeiende amandelboomen leven in, zoodat ze zich bewegen en als het ware in hun slaap mompelen. ☼ Nu dansen ze daarginds! Ja, ik ken dat alles van vorige jaren. Er zijn jonge meisjes in lichte japonnetjes, ze hebben camelia's in het haar, en als ze moe zijn van het dansen, zullen zij onder de geelbloeiende accacia's beneden bij de rivier gaan zitten, Australischen landwijn en appelcider drinken en de oude Iersche liederen zingen. ☼ Intusschen lig ik hier ziek en ellendig, opzijgeschoven. Ik kan er alleen maar over liggen droomen en dichten hoe goed de anderen het daarginds hebben. Er over droomen en dichten — ja, maar treurig is het toch, dat men zich op zijn ziekbed tevreden moet stellen met poëet te zijn.

Naar het Deensch van
KNUD POULSEN.

KONINGEN IN BALLINGSCHAP

23) door

CHARLES G. D. ROBERTS.

„**M**AAK dat je in 't kamp komt, en haal 'n touw om me hier vandaan te halen, en gauw wat! Begrepen?" zeg ik. „D'r huist hier 'n ratelslang, en die komt zoo dadelijk terug, en ik heb woorden met 'm gehad, snap je? En vooruit nou!" ☼ Nou, jonges, dat is de heele kwestie. Die beer most ik heelemaal niet hebben; maar omdat ie me giftig had gemaakt, nam ik me voor om 'm te temmen. We spoorden 'm op, en na 'n hoop moeite, vingen we 'm in 'n val. En ie gaf nog veel meer last toen we 'm eenmaal hadden, dat kun je gelooven! maar later, toen ik me d'r toe zette om 'm te temmen, nou, ik had net zoo goed kunnen probeeren om 'n aardbeving te temmen. Je mot niet denken dat die beer ook maar één oogenblikkie bang voor me was. Hij had gezien dat ik bang voor hem was. Dat had ie in m'n oogen gezien! En wat nog erger was, ik kon 't maar niet vergeten; maar as 'k naar 'm keek, voelde ik iedere keer weer de nachtmerrie van dat groote, valsche gezicht dat daar om de rots heenkeek, zoo dicht bij dat van mij. En zoo komt 't dat ie geen kunsten maakt. Wat zal 't zijn, jonges? Melk voor mij, dit keer”.

TERUG NAAR DE WATERWERELD.

EERSTE HOOFDSTUK.

'n IJzeren kust, donker, verlaten en somber, zonder ankerplaats, zelfs niet voor 'n sloep in mijlen naar 't noorden of zuiden. Een kust zoo meedoogenloos, zoo zonder ophouden gebeukt door de lange, gemelijke golven van 't noordelijk

deel der Atlantische Oceaan, zóó gekneld door de wisselende en verraderlijke stroomingen van 't tij tusschen de reeksen rotseilandjes, dat geen schip het ooit, tenzij gedwongen, waagde op mijlen afstand van deze dreigende kust te komen. Een kust zoo weinig begunstigd door den zomer dat zelfs in de warme Augustusmaand de zon haar zelden kon bereiken door de koude, alles doorweekende nevels heen. ☼ Misschien een halve mijl uit den wal lagen de eilanden — enkele ervan niet meer dan uitsteeksels, ware vallen voor schepen, onzichtbaar behalve bij eb, doch andere, kale heuvels van omhooggestuwde rots die zelfs de hoogste vloed en de hevigste orkanen niet konden overweldigen. Zelfs op het hoogste ervan groeide gras, struik noch boom om de kartelige omlijning te breken, doch bij dag en nacht, winter en zomer, krijschten de vogels erboven, en broedden bij myriaden op de bovenste plateautjes. ☼ Deze eilanden werden zoowel aan de land- als aan de zeezijde ingevreten door tallooze hopen. In één van deze hopen, buiten het bereik van het hoogste tij en landwaarts gekeerd, zoodat zelfs bij de hevigste stormen geen golven het konden bereiken, opende het zeehondenjong voor het eerst zijn zachte oogen en aanschouwde het nevelige noorder daglicht. Van al de jongen van de dieren der wildernis, was hij misschien wel de aanvalligste, met zijn zacht, witachtig, nauwsluitend wollig vel, zijn rond kopje, zijn donkere, zachte oogen, wijd open van verbazing over alles wat er van den ingang van het hol uit te zien was. Gewoonlijk lag hij zeer dicht bij den ingang, doch gedeeltelijk aan het gezicht onttrokken door een ruwe rotspunt. Als hij alleen was — wat heel vaak gebeurde, zooals dit met de meeste vischerskinderen het geval is — lag hij zóó stil, dat zijn

Foto Veres.

MARJORIE, „SOCIETY-WOMAN”.

kleine, wollige lijf nauwelijks van de rots die zijn leger vormde, te onderscheiden viel. Hij wenschte ook niet de openbare aandacht te trekken — want het eenige publiek dat hij had kunnen aantrekken, bestond in het paar groote zeearenden wier schaduwen soms plotseling over het plateautje gleden, of nu en dan in een ijsbeer die op trek was naar het zuiden. Wat de tallooze meeuwen, Jan van Genten, sterntjes en kleinere papegaaiduikers betreft, die de lucht zonder ophouden vervulden met gerucht, niets had hen ertoe kunnen

bewegen hem eenige aandacht te schenken. Zij kenden hem en wisten dat hij en zijn volk onschadelijk waren; en die wetenschap was voor die gevleugelde, twistzieke bent genoeg. Doch voor den kleinen zeehond waren de luidruchtige vogels daarentegen voortdurend belangwekkend. Vervuld van een onverzadiglijke nieuwsgierigheid, staarden zijn zachte oogen de wereld in. De zee juist onder zijn hol lag natuurlijk buiten zijn gezicht; doch op een afstand van een honderd pas of zoo — een afstand die sterk wisselde met het opkomend en afgaand tij — kreeg hij de golven te zien en voelde hij zich eigenaardig tot hen aangetrokken. Hetzij ze somber en dreigend waren onder den neerstriemenden regen en de zware, grijze wolken, dan wel dat ze groen glansden onder de glinstering van maar al te zeldzamen zonneshijn, hij vond ze heerlijk en van een alles overstemmende belangwekkendheid. Ook de lucht was de moeite van het er naar kijken waard, vooral als witte wolkjes elkaar najoegen over een stuk blauwe lucht of wondere kleuren, bleek maar toch fel, er in op flitsten bij het aanbreken van den dag van achter een verwijderde lijn van kartelige rotsen. De tijden van afwezigheid van de moeder-zeehond waren soms lang, want er was heel wat visch noodig om haar honger te stillen, en haar roode bloed in die ijskoude poolstromingen warm te houden. Weliswaar was de visch langs die kust waar de onzichtbare vrucht-

baarheid der zee een vergoeding vormde voor de verlaten onvruchtbaarheid van het land, overvloedig, doch ze was vlug en voorzichtig, en moest, één tegelijk, worden gevangen door grootereslimheid en snelheid in hun eigen element. Het wollige jong was derhalve dikwijls hongerig vóór zijn moeder terugkeerde. Doch als zij ten laatste kwam, en onhandig tegen de rotselling opflapperde, een oogenblik bleef liggen om de omgeving te verkennen, en haar ronde, glim-

mende kop even later over den rand van het plateautje uitkwam, lag de vreugde van het jong niet enkel in het stillen van zijn honger en in het bemoederd worden na zijn eenzaamheid. Terwijl hij zich onder haar liefkoozingen tegen haar aan nestelde, doorsidderden de zilte druppels, die vielen van haar natte, glimmende flanken, hem met een vaag gevoel van verwachting. Hij bracht het vagelijk in verband met den eindeloozen, lokkenden dans der golven aan gene zijde van den rotsdrempeel. Toen hij enkele dagen ouder was, begon de jonge zeehond zijn aandacht af te wenden van de lichtere wereld buiten, en richtte haar op de schaduwen die hem in zijn hol omringden. Zijn belangstelling werd direct gewekt door een wollig grijs wezen als hijzelf, enkel wat kleiner, en dat misschien zeven, acht voet van hem verwijderd lag aan de andere zijde van het hol en wat verder achterin. Hij had tevoren niet beseft dat zijn kleine schuilplaats de woning was van twee gezinnen. Daar hij een gezelligen aard had, beschouwde hij zijn pas-ontdeekten gebuur met zeer welwillende blikken. Toen hij geen ontmoediging waarnam in de zachte oogen die de zijne ontmoetten, richtte hij zich even later op op zijn vinnen, en moeizaam en onhandig, en met veel inspanning, kroop hij erheen om kennis te maken. Beide jongen waren te onwereldkundig om op plichtplegingen te staan, en te goed van vertrouwen om schuw te zijn, en dus lagen ze enkele minuten daarna over elkaar heen in volkomen tevredenheid. Zóó vond de moeder van het vreemde jong hen toen zij huiswaarts

keerde om haar plichten te vervullen. Zij was kleiner en jonger dan de moeder van ons Jong, doch had dezelfde zachte oogen en dezelfde van het zilte water druipende huid. En dus, toen haar eigen kind begon te zuigen, stond het Jong er vol vertrouwen op om aan het festijn deel te nemen. De jonge moeder protesteerde en trok zich wat onrustig terug, onder zacht, dreigend gebrom; doch het Jong, dat weigerde te gelooven dat dit haar ernst was, hield zoo volhardend aan dat hij ten laatste zijn zin kreeg. Toen de andere moeder een half uur later terugkwam, wel gevuld met visch en welwillend gestemd jegens de geheele wereld, toonde zij geen ontevredenheid over den staat van zaken. Zij behoorde tot het geslacht der „Harbour“-zeehonden, en anders dan haar strijdlustige neven, de groote „Hoods“, was zij steeds vredelievend gezind. Er was waarschijnlijk niets dat de vlam der woede in haar vertrouwende oogen had kunnen doen oplaaien dan een aanval op haar jong, voor hetwelk zij de zeeslang zelve onder de oogen zou hebben gezien. Zonder eenige tegenwerping voegde zij zich bij de groep; en van toen af vertoonde het hol een goed-werkend compagnonschap in het bemoederen der jongen. — Het was misschien eenige weken later dat de eilanden bezocht werden door een periode van zon en kalm weér. Overal langs de rotsrichels, juist boven het waterpeil van de nu lagere deining, lagen de zeehonden

zich te koesteren in de zonnewarmte. De zeemeewen en sterntjes krieschten hun vreugde uit, en kibbelden, hongerig als altijd, over de lekkerder buit. Men scheen algemeen te weten dat de beren, ontevreden over de warmte, zich verder naar het noorden hadden teruggetrokken. De zee nam vreemde tinten van opaal en paars en driewerf-verdund saffier aan. Zelfs de hooge, zwarte rotsen aan gene zijde van het tooverachtige water huldten hun ruwheid in een blauw

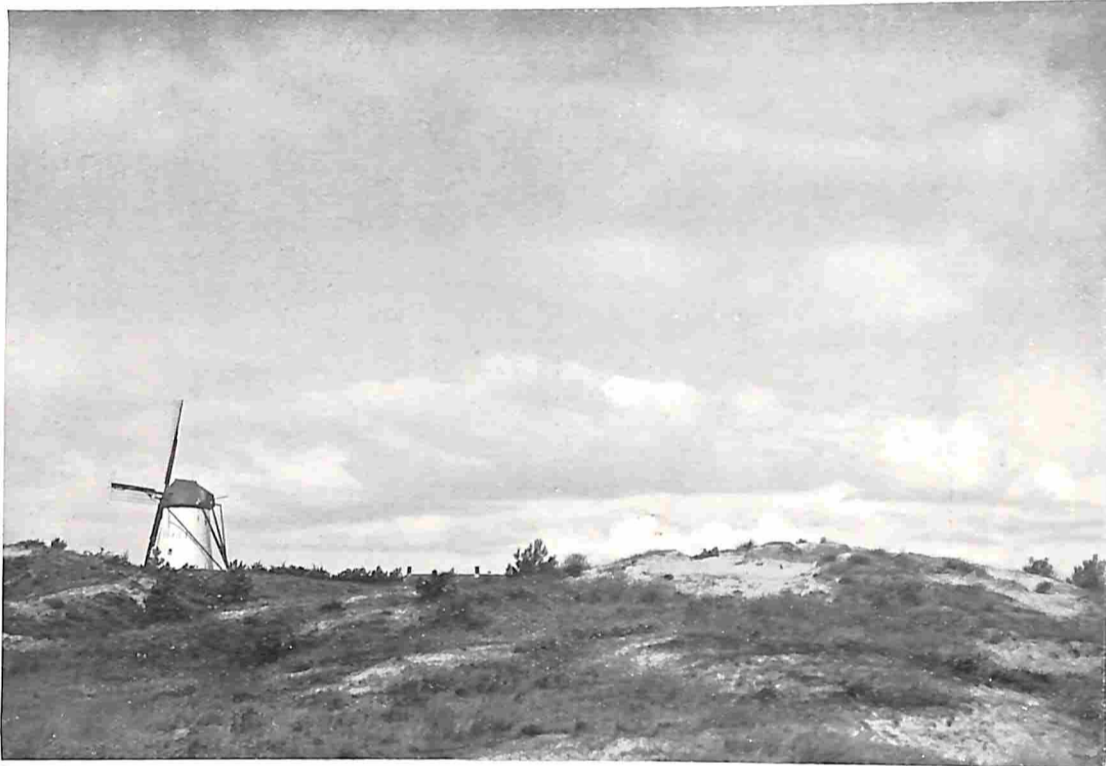

Foto Bins.

MOLEN BIJ HOGERHEIDE.

waas. Het was een tijd van heerlijk luieren, van verslapping der waakzaamheid, van vergeten van het gevaar. En juist in dezen tijd was het dat de jonge zeehond zijn eerste les in vrees kreeg. Hij lag naast zijn moeder, ongeveer een dozijn voeten buiten den ingang van het hol. Eenige schreden verder koesterde zich zijn kleine hol-makker — voor het oogenblik alleen, omdat zijn moeder zich heftig van de richel had afgeworpen om een gewonde visch te bemachtigen die zoo juist een breede schaduw over de rotsen. Zij draaide zich bliksemsnel om en klauterde wanhopig weder tegen de steilte op. Doch zij was te laat. Zij zag de andere moeders in de naaste omgeving hun lichaam over dat hunner jongen werpen en den kop omhoog heffen met ontbloote, uitdagende tanden. Zij zag haar eigen jong, alleen in het zonnige opene, in hulpeloze verbijstering en angst rondkijken. Hij zag haar aankomen, en terwijl hij zich op zijn zwakke flappers oprichtte, begon hij met een kreetje naar haar toe te kruipen. Toen volgde er een vreeselijk sissen van vleugels in de lucht boven en bevend drukte hij zich plat neer. Het volgend oogenblik, met een geweldigen windstoot in al de opwaarts gerichte gesidderende diertje uitgespreid; groote grijpklauwen strekten zich naar hem uit, en grepen hem in nek en rug; en zijn kleine levensvlam ging uit, nadat hij nog een lichten, klagelijken kreet

wordt vervolgd).